

I: ПАЯ

Як же нас так швидко знайшли?

За спиною тунелями лунають злі вигуки та скрегіт металу. Погляд застигає на вищирених черепах у стінах. Я немов чую голоси померлих.

Поспіши, не зволькай, здається, сичать вони. Якщо тільки не хочеш стати одною з нас.

— Хутчій, Лае, — каже попереду мій провідник. Він піддає ходу, і його броня спалахує. — Ще є шанс відірватися. Я знаю таємний тунель, що виведе з міста. Треба тільки до нього дістатися.

Позаду звучить шкребіння, й очі провідника стрибають за моє плече. Смуглява рука блискавкою злітає до руків'я шаблі на його спині.

Простий рух — від якого аж віє загрозою. Одразу нагадує про те, хто він. Елаяс Ветурій, спадкоємець одного з найповажніших родів Імперії. Донедавна Маска — елітний солдат Зборонської Імперії. Тепер він мій союзник — єдина людина, що може допомогти визволити мого брата, Дарина, зі сумнозвісної Зборонської в'язниці.

Крок — й Елаяс опиняється поруч зі мною. Інший — опиняється з іншого боку, перетікаючи з лячною для його габаритів грацією. Разом ми вдивляємося в тунель позаду. У вухах стукає кров.

Піднесення після руйнування Чорноскельної академії та рятування Елаяса від страти як вітром звіяло. У нас на хвості Імперія. Якщо нас спіймають, ми трупи.

Сорочку просякає піт, але попри задуху катакомб по шкірі йде холод, а волосся на загривку стає дибки. Мені вчувається гарчання якогось підступного, голодного створіння.

Швидше, кричать мої інстинкти. Втікай звідси.

— Елаясе, — шепочу я, але він пробігає пальцем по моїх губах — *шши* — та витягує один із десятків ножів на грудях.

Я відчіпляю свій кинджал від пояса та намагаюся почути щось, крім лускання тарантулів та власного дихання. Щемке відчуття чийогось погляду відпускає, але його замінює щось гірше: запах смоли та вогню; хвиля все ближчих голосів.

Солдати Імперії.

Елаяс торкається мого плеча та вказує на свої ноги, потім на мої. *Йди по моїх слідах.* Він повертається та швидко відводить нас від голосів, й обережно, боячись навіть дихати, я йду його кроками.

Ми досягаємо розвилки та повертаємо праворуч. Елаяс киває на стіну з глибоким, мені по плече заввишки, отвором — порожнім, окрім поставленої на бік кам'яної труни.

— Туди, — шепоче він. — В самісінький кінець.

Я пробираюся у склеп, стримуючись, щоб не здригатися від голосного *кrrrrt* місцевого тарантула. Стіну зачіпає руків'я закріпленої на моїй спині шаблі, що була викувана Дарином. *Не сіпайся, Лає, — що б тут не повзало.*

Елаяс пірнає за мною, але для нього стеля надто низька. Тут тісно, наші руки на мить торкаються, і він різко вдихає. Коли я підіймаю погляд, його обличчя відвернене до тунелю.

Навіть у слабкому світлі його сірі очі та гострі риси приголомшують. Всередині низько, щось тягне — я не звикла бачити його без маски. Ще годину тому, коли ми втікали у створеному мною хаосі Чорноскелля, його лице було вкрите сріблом.

Він повертає голову, вслухаючись у все ближчі кроки солдатів. Вони пересуваються швидко, їхні голоси відбиваються від стін катакомб скриками хижих птахів.

— ...найімовірніше рухається на південь. Якщо в нього хоч трохи голова варить.

— Якби вона в нього взагалі варила, — каже другий солдат, — він би пройшов Четверте Випробування, і в нас за Імператора не була б та Плебейська погань.

Солдати заходять до нашого тунелю, й один просовує лампу в склеп напроти нас.

— Джине, помилуй, — він швидко відсувається, побачивши щось усередині.

Наш склеп наступний. Нутрощі стискаються, рука на кинджалі тремтить.

Елаяс поруч зі мною виймає ще один ніж. Його плечі розслаблені, руки легко тримають зброю. Але коли я помічаю його обличчя — зведені брови, стиснуті щелепи — серце завмирає. Він зустрічається зі мною поглядом, і на мить я відчуваю його муку. Він не хоче вбивати цих людей.

Проте якщо вони побачать нас, то оповістять інших, і ми потонемо в солдатах Імперії. Я потискаю його передпліччя. Він підіймає капюшон та чорну пов'язку, приховуючи лице.

Тяжкими кроками наближається солдат. Я відчуваю його запах — поту, заліза та землі. Елаяс стискає ножі. Як дикий кіт перед стрибком. Я чіпляюся за браслет — подарунок від матері. Візерунок під пальцями вгамовує страх.

Солдат дістається входу до склепу. Підіймає лампу...

Раптово тунелем лунає удар. Солдат розвертається, витягує зброю та поспішає на звук. Кілька секунд — і світло зникає, а звуки кроків тихішають.

Елаяс видихає.

— Ходімо, — каже він. — Якщо тут проходив цей патруль, будуть і інші. Треба дістатися тунелю з міста.

Ми вибираємося зі склепу, і катакомби здригаються; підіймається пил, гримлять кістки та черепи. Я зашпортуюся, й Елаяс хапає мене за плече, притягуючи до стіни та притискаючись до неї обіч мене. Склеп витримує, але стеля тунелю загрозовито йде тріщинами.

— Що, заради неба, це було?

— Схоже на землетрус, — Елаяс відступає від стіни та оглядає стелю. — Тільки в Серрі їх не буває.

Ми пробігаємо катакомбами з додатковою спішністю. На кожному кроці я очікую почути інший патруль, побачити попереду смолоскипи.

Елаяс зупиняється несподівано, і я влітаю в його широку спину. Ми дісталися круглої гробниці з низькою, куполоподібною стелею. Звідси виходять два тунелі. В одному, далеко, ледь помітно мерехтять факели. Стіни гробниці всіяні склепами, кожен під охороною кам'яної фігури в обладунках. З-під шоломів на нас витріщаються черепи. Мене пробирає дроз, і я підсуваюся ближче до Елаяса.

Але він не дивиться на склепи, чи в тунелі, чи на далекі смолоскипи.

Його очі прикуті до малої дівчинки в центрі гробниці.

На ній лахміття, рукою вона притискає криваву рану на боці. Тонкі риси видають у ній Просвітянку, але коли я намагаюся подивитися їй в очі, вона опускає голову, й обличчя закриває темне волосся. *Бідолашка*. Замурзаними щоками стікають сльози.

— Пекло, тут стає людно, — буркоче Елаяс. Він підіймає перед собою руки та, як до переляканої тваринки, робить крок назустріч дівчинці. — Тобі не слід тут бути, серденько, — м'яко каже він. — Ти одна?

Вона тихенько схлипує.

— Допоможіть, — шепоче дівчинка.

— Дай подивлюся на рану. Я можу перев'язати, — Елаяс стає на коліно, нахилиючись до її зросту. Так робив мій дідусь, працюючи з найменшими пацієнтами. Вона боязко відсувається від нього та дивиться в мій бік.

Я роблю крок назустріч, але інстинкти наполягають на обережності. Дівчинка дивиться.

— Як тебе звати, малече? — питаю я.

— Допоможіть, — повторює вона. Дівчинка все ще не дивиться мені в очі, і це насторожує. Але, з іншого боку, її скривдили — найімовірніше Імперці, — а зараз перед нею озброєний до зубів Зборонець. Вона, певно, у жаху.

Дівчина трохи відступає, і я кидаю оком на тунель із вогнями. Факели позначають територію Імперії. Скоро тут будуть солдати.

— Елаясе, — я киваю на факели. — В нас нема часу. Солдати...